

leggen. Wij hebben de pieper slechts korte tijd in de kijkers gehad aangezien een passerende auto hem deed opvliegen, waarna wij hem niet meer hebben teruggevonden. Op grond van de twee lichte strepen over de rug vermoedden wij met een Petsjora Pieper te doen te hebben, doch eerst aan de hand van de dia's waren wij in staat een meer definitief oordeel uit te spreken.

Wij kwamen tot deze determinatie door de volgende goed zichtbare kenmerken:

- 1e. twee e n k e l e stro-gele strepen, geflankeerd door zeer donkere strepen, op de bovenrug;
- 2e. zuiver witte vleugelstrepen;
- 3e. donkergekleurde flanken op geelachtige ondergrond;
- 4e. vuilwitte zomen van de slagpennen;
- 5e. baardstreep/halsvlekking van de enigszins naar ons toegedraaide kop;
- 6e. flauwe, lichte wenkbrauwstreep;
- 7e. roodachtige niet bruinachtige poten.

Minder duidelijk, doch wel zichtbaar waren de witte oogring, waarvan melding wordt gemaakt in het artikel van Kist en Waldeck (Limosa 34: 6) en de fijne donkere streeptekening op de kop, alsmede vorm en kleur van de snavel. Niet zichtbaar waren borst, buitenste staartpennen en gestreepte stuit.

De heren Kist, Voous en Waldeck waren zo vriendelijk de dia's te bestuderen en konden aan de hand daarvan onze waarneming bevestigen.

Prof. Voous deelde mij mede dat de volgende kenmerken voor hem doorslaggevend waren:

- 1e. de zeer donkere, niet fijngestreepte mantel;
- 2e. de stro-gele „snippenstrepen” op de schouders;
- 3e. de donkere, met een lichte stro-kleur gevlekte, achterste (lagere) delen van de flanken.

SUMMARY:

New sight-record of Anthus gustavi in the Netherlands.

On September 26th, 1964 a specimen of *Anthus gustavi* was seen in „Oostelijk Flevoland”, the newly reclaimed part of the former Zuiderzee. This is the second record for the Netherlands.

P. Meeth.

WAARNEMING VAN DE ZWARTKOPRIETZANGER (Luscinola melanopogon) IN HET NATUURRESERVAAT HET ZWARTEMEER (RAYON-WEST)

Op 25 juli 1965 was ondergetekende met de heer G. H. E. Smallenbroek aan het vogels vangen op het ringstation van het Staatsbosbeheer in het Zwartemeer-West. Om ca. 15.15 bevond zich in een van de door ons opgestelde „mist”-netten een in vorm en verenkleed enigszins op de Rietzanger (*Acrocephalus schoenobaenus*) gelijkende vogel. Toch was onze onmiddellijke indruk, dat het onmogelijk een exemplaar van deze door ons ieder jaar

in vrij aanzienlijk aantal gevangen soort kon zijn. Aan de hand van de Vogelgids kwamen wij beiden tot de overtuiging, dat we met de Zwartkoprietzanger (*Luscinola melanopogon*) te doen hadden. Deze was mij reeds bekend van een bezoek aan de Camargue, waar ik van zeer nabij geruime tijd een paartje had geobserveerd.

Wat de vogel in het bijzonder kenmerkte, was een zeer brede, witte wenkbrauwstreep, die bij de nek rechthoekig eindigde. Eveneens wezen de helder witte keel alsmede de afgeronde staart, die ook de Waterrietzanger heeft, er op, dat het inderdaad een Zwartkoprietzanger was. De vlektekening op de bovendelen was van een grovere vorm dan als regel bij de Rietzanger het geval is. De kruin was van een vrij zwarte-, de onderzijde van een vuilwitte kleur. In het verenkleed ontbrak iedere vorm van isabelkleuring, in tegenstelling met de Rietzanger, waarvan enkele levende exemplaren als vergelijkingsmateriaal ter onze beschikking waren.

Daar op dat moment Dr. ten Kate in het buitenland vertoefde, was het ons helaas niet mogelijk hem de vogel te tonen. Mede door het vrijwel gelijktijdig bemachtigen van een Klein Waterhoen werd de Zwartkoprietzanger bovendien ten spoedigste, na geringd te zijn, in vrijheid gesteld.

Tenslotte wil ik nog gaarne vermelden, dat mogelijk reeds in het broedseizoen 1958 een exemplaar van de Zwartkoprietzanger in het Zwartemeer-West is voorgekomen. Wij namen toen diverse malen een „Rietzanger” waar, die een Karekietachtige zang voortbracht, wat we toen echter beschouwden als een afwijkende vorm van de zang van de gewone Rietzanger. Later, tijdens mijn bezoek aan de Camargue, hoorde ik daar evenwel gelijksoortige zang, die van de Zwartkoprietzanger afkomstig bleek te zijn.

J. A. F. Koridon.

Naschrift van de redactie.

De redactie is, mede op grond van de ervaring van de waarnemers, van de juistheid van de determinatie als *Luscinola melanopogon* overtuigd, doch betreurt het, dat de gegeven beschrijving, noch de gemaakte foto enig uitsluitsel geven over de doorslaggevende soort-kenmerken als: (1) lengte van de vleugel, (2) vorm van de vleugeltop (vleugelformule), (3) lengte van de eerste (buitenste) slagpen. Door het ontbreken van deze noodzakelijke gegevens heeft de Commissie voor de Nederlandse Avifauna in zijn vergadering van 30 januari 1965 het niet aangedurfd de waarneming als een eerste waarneming van een nieuwe soort op de Nederlandse lijst te aanvaarden.

VANGST VAN EEN SPERWERGRASMUS (Sylvia nisoria) OP VLIELAND (**).

In de namiddag van 30 augustus 1964 ving ondergetekende in een „mist-net”, opgesteld aan de voet van de westelijke dijk van de 4e Kroonspolder op Vlieland een Sperwergrasmus 1e jr. De dijk is ter plaatse zwaar begroeid